

Creățiunea și Evanghelia

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: Geneza 3:21; Psalmii 104:29,30; Ioan 1:4; Romani 5:6-11; Galateni 3:13; Matei 27:46.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Și, după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos.” (1 Corinteni 15:22)

În relatarea biblică se spune că Adam și Eva au fost creați după chipul lui Dumnezeu, fără niciun defect moral. De asemenea, ei au fost înzestrați cu putere de alegere, ca să fie capabili să iubească. În momentul în care s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, ei au căzut sub puterea lui Satana (vezi Evrei 2:14), aducând astfel întreaga lume sub puterea lui. Dar Domnul Isus a venit să distrugă lucrările Diavolului (1 Ioan 3:8) și să ne elibereze de sub puterea lui. El a reușit să facă acest lucru atunci când a murit în locul nostru și și-a dat viața ca jertfă. Pe cruce, Isus S-a făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5:21) și a cunoscut despărțirea de Tatăl pe care o produce păcatul. Prin moartea Sa, El a refăcut legătura dintre Dumnezeu și omenire care fusese întreruptă prin păcatul comis de Adam și Eva.

Între toate aceste evenimente și istoria creațiunii există o relație logică. Creațiunea intră din nou în scenă, întrucât Dumnezeu Își exercită puterea creatoare pentru a crea în copiii Săi o inimă nouă (2 Corinteni 5:17), cu scopul refacerii chipului Său în noi și al reînnoirii relației Sale cu noi.

După cum se știe prea bine, primii oameni au fost la început niște ființe desăvârșite, create după chipul lui Dumnezeu. Însă, la un moment dat, ei au căzut în păcat, iar faptul acesta le-a adus moartea. Ei fuseseră avertizați din timp cu privire la acest pericol și au înțeles avertizarea. O dovadă că o cunoșteau și o înțelegeau este aceea că Eva a repetat-o înaintea șarpelui. Cu toate acestea, ei au păcătuit. Uneori și noi cădem în păcat în urma unei amăgiri, la fel ca Eva; alteori însă, păcătuim cu bună știință, la fel ca Adam. În ambele situații suntem păcătoși și ne facem vinovați de călcarea Legii lui Dumnezeu.

1. Cum a reacționat Dumnezeu față de păcatul lui Adam și al Evei? Geneza 3:9-15

Dumnezeu a ținut o judecată, un fel de „judecată de cercetare”. Scopul ei nu era acela de a investiga faptele – El le cunoștea –, ci de a le oferi primilor noștri părinți ocazia să-și asume responsabilitatea pentru faptele lor și să facă astfel primul pas către pocăință și refacere. Domnul i-a întrebât ce au făcut, iar ei și-au mărturisit fapta, constrânși de împrejurări. După aceea, El le-a dat prima făgăduință a Evangheliei, apoi s-a ocupat de vinovăția lor și de consecințele pe care aveau să le sufere din cauza păcatului lor.

2. Ce altă dovadă de har găsim în Geneza 3:21?

Moartea nu a venit așa cum se așteptaseră ei. Nu i-a lovit fulgerător, ci a lovit unul sau mai multe animale. Imaginează-ți cum s-a simțit Adam în timp ce urmărea cum animalul era sacrificat în locul lui. Era prima dată când vedea o ființă murind și probabil că durerea sufletească a fost enormă. Apoi pielea a fost îndepărtată de pe corpul animalelor și din ea a fost confecționată o haină. Adam s-a îmbrăcat cu ea ca să-și acopere goli-ciunea. Cu siguranță că, de fiecare dată când o privea sau o atingea, haina aceasta îi amintea de fapta sa și de lucrurile pe care le pierduse. Totuși ea îi amintea în primul rând de harul lui Dumnezeu.

Nu încape nicio îndoială că ar trebui să-I fim foarte recunoscători lui Dumnezeu pentru harul pe care l-a manifestat față de noi. Și cum am putea să ne manifestăm recunoștința mai bine dacă nu tratându-i pe semenii noștri cu har? Cui ai putea să-i arăți har săptămâna aceasta?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă Planul de Mântuire, așa cum este el schițat în Geneza, și să observe modul în care evoluționismul subminează acest plan.

La nivelul sentimentelor: Să își exprime recunoștința pentru faptul că Dumnezeu a găsit un mod de a-i ierta pe oameni și de a satisface, în același timp, cerințele dreptății.

La nivel practic: Să își însușească modul în care Dumnezeu păstrează un echilibru între a le cere socoteală oamenilor pentru faptele lor și harului acordat celor care săvârșesc fapte reprobabile.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Creațiunea și Planul de Mântuire

- A. Ce impact are concepția ta despre începuturi – creațiune sau evoluție – asupra doctrinei mântuirii?
- B. În ce mod afectează evoluționismul nevoia noastră după mântuire?
- C. Ce ne spune atitudinea lui Dumnezeu față de păcatul lui Adam și al Evei despre caracterul Său?
- D. De ce a stabilit Dumnezeu ca păcătosul să aducă o jertfă pentru păcat? Este El cumva doritor să vadă curgând sânge?

II. Sentimente: Recunoștință față de darul harului

- A. Ce înseamnă pentru tine împletirea dintre dreptate și iertare, în calitate de creștin care ești chemat să îi ierți pe cei care te rănesc sau îți greșesc?
- B. În ce mod te ajută cunoașterea a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mântuirea ta să fii mai recunoscător pentru darul mântuirii?
- C. Cum îți poți exprima recunoștința față de Dumnezeu pentru harul Său mântuitor?

III. Practic: Adoptarea unei atitudini echilibrate

- A. Cum poți păstra echilibrul între a le cere socoteală celor care îți greșesc și a manifesta har față de ei, reflectând astfel exemplul lui Dumnezeu?

Rezumat: Prin jertfa pe cruce, Dumnezeu S-a angajat de bunăvoie să plătească personal prețul dreptății, astfel încât păcătosul să renunțe la răzvrătire și să devină un cetățean loial al cerului.

În Geneza 3:19, Adam află că, în momentul în care va muri, se va întoarce în țărâna din care a fost creat. Așa se întâmplă cu fiecare om când moare. Nu se spune că Adam va deveni din nou maimuță, pentru că a fost făcut din maimuță. Omul a fost creat din țărână și, la moarte, se întoarce în țărână.

3. Care este ideea principală a următoarelor pasaje? Ce impact ar trebui să aibă acest adevăr asupra modului în care trăim? Geneza 2:7; Psalmii 104:29,30; Ioan 1:4; Faptele 17:24,25.

Viața este un fenomen extraordinar. Noi ne-am obișnuit cu ea și nu ni se mai pare atât de uluitoare, însă viața are o doză de mister. Dacă vom descompune un organism viu, nu vom reuși să găsim în el decât mai multe tipuri de atomi și de molecule. Dacă vom aduna toate aceste molecule într-un recipient și dacă le vom supune acțiunii căldurii, curentului electric sau oricărui alt tip de experiment, viața nu se va întoarce în ele. Nu există o entitate numită „viață” care să existe în interiorul corpului uman sau în interiorul unei celule vii. Viața este proprietatea întregului organism viu și nu o entitate care există separat de celule.

Dar, pe de altă parte, oamenii au ajuns să cunoască foarte multe despre cum poate fi produsă moartea. Au fost născocite multe metode de ucidere a ființelor vii. Unele dintre aceste metode ne vorbesc despre violența și despre cruzimea de care e capabilă inima omului păcătos. Noi putem omorî, dar nu stă în puterea noastră să dăm viață. Numai Dumnezeu poate crea organisme vii. Oamenii de știință au încercat să creeze viața, gândindu-se că astfel vor avea un pretext pentru a nu crede în Dumnezeu. Până în prezent, toate eforturile lor au eșuat.

4. Citește Isaia 59:2. Cum ne afectează păcatul relația cu Acela care ne-a dat viață?

Dacă viața vine numai de la Dumnezeu, atunci, prin separarea de El, ne despărțim de sursa vieții. Urmarea inevitabilă a despărțirii de El este moartea. Chiar dacă am trăi 969 de ani, cât a trăit Metusala, raportul vieții noastre s-ar sfârși tot cu cuvintele „apoi a murit”. Păcatul, prin însăși natura lui, aduce separarea de viață, iar consecința este moartea.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Înțelegerea faptului că Dumnezeu a creat lumea este deosebit de importantă pentru înțelegerea Planului de Mântuire. Evoluția subminează temeliile Planului de Mântuire în mai multe feluri.

Recomandare: Doctrina creațiunii este strâns legată de restul teologiei biblice. Ajută-i pe membrii grupei tale să își întipărească în minte această relație pe măsură ce studiezi modul în care este dezvoltat Planul de Mântuire în Eden.

Doctrina creațiunii este crucială pentru doctrina mântuirii. Dat fiind faptul că Dumnezeu a creat cu anumite scopuri și intenții, putem conchide că există anumite idealuri care pot fi încălcate. Agenții morali liberi pot alege să respingă idealurile lui Dumnezeu și să se revolte împotriva voinței Sale suverane. Prin urmare, conceptul fundamental al păcatului este integrat în ordinea stabilită de Dumnezeu la creațiune. Păcatul are de-a face cu alegerea celor răzvrățiți de a respinge planurile Sale.

Prin contrast, dacă Dumnezeu a „creat” lumea noastră prin procesele oarbe, lipsite de scop ale evoluției, nu există idealuri obiective care să poată fi încălcate prin exercitarea liberului-arbitru. Și dacă nu există niște idealuri divine pe care omul să poată să nu le ia în seamă sau chiar să li se împotrivescă, atunci cum mai poate exista noțiunea de păcat? Binele și răul sunt stabilite numai din punctul de vedere al individului. Ele sunt stabilite în principal în funcție de interesul personal. În aceste condiții, în scenariul evoluționist, păcatul nu există în adevăratul lui sens. Și dacă nu există păcat, atunci nu există nici nevoia de un Mântuitor. Nu este nevoie de un Dumnezeu altruist, dispus să Se sacrifice pe Sine, întrucât nu a existat nicio încălcare a idealurilor, care să impună o refacere mântuitoare. În concluzie, înțelegerea creațiunii este vitală pentru înțelegerea mântuirii.

De discutat: Roagă-i pe membrii grupei să explice în cuvintele lor de ce este atât de esențială înțelegerea doctrinei creațiunii pentru doctrina mântuirii.

Pretutindenii în Biblie, descoperim că răspunsul lui Dumnezeu la păcătoșenia omului urmărește răscumpărarea și este motivat de o dragoste autentică, neegoistă. Dumnezeu ar fi fost pe deplin îndreptățit să îi lase pe Adam și pe Eva în seama puterii distructive a lui Satana; în definitiv, ei își aleseseră singuri această soartă. Însă El a știut că Adam și Eva nu au reușit să înțeleagă în întregime ce a însemnat fapta lor și de aceea a luat hotărârea de a le oferi ocazia să obțină aceste informații și să poată alege iarăși.

5. Citește Romani 5:6-11. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem ce înseamnă harul lui Dumnezeu?

Când cineva ne greșește, așteptăm să-și ceară scuze pentru a putea reface relația cu el. A-ți cere scuze este un gest potrivit într-o astfel de situație. Vindecarea completă a unei relații distruse are loc în urma exprimării regretului și a asumării responsabilității pentru greșeala comisă. Dar Dumnezeu nu a așteptat ca noi să ne cerem scuze, ci a făcut El Însuși ceva în direcția aceasta. Pe când eram noi încă păcătoși, El S-a dat pe Sine Însuși să moară în locul nostru. Avem aici o dovadă uluitoare a iubirii Sale.

Se poate compara comportamentul nostru cu comportamentul Său? De câte ori nu ne simțim ofensați, ne supărăm și căutăm să ne luăm revanșa, în loc să urmărim refacerea relației? Ar trebui să fim recunoscători că Dumnezeu nu ne tratează așa!

Modul în care Se poartă Dumnezeu cu păcătoșii ne arată cum este dragostea adevărată. Ea nu este doar o emoție, ci un comportament bazat pe principiu. Toate eforturile celui care iubește autentic se vor îndrepta în direcția împăcării cu acela care i-a greșit și în direcția restaurării relației. Modul în care s-a purtat Dumnezeu cu Adam și Eva este o ilustrare a atitudinii Sale față de păcatul nostru.

„Scenele Calvarului cheamă la cea mai profundă emoție. În legătură cu acest subiect îți este îngăduit să manifesti entuziasm. Gândurile și imaginația noastră nu vor putea niciodată să înțeleagă pe deplin faptul că Hristos, Cel atât de minunat, de nevinovat, a suferit o moarte atât de dureroasă, purtând povara păcatelor lumii. Nu putem cuprinde lungimea, lărgimea, înălțimea și adâncimea unei asemenea iubiri.” (*Mărturii*, vol. 2, pag. 213)

Mintea noastră nu poate cuprinde dragostea divină, totuși de ce e important să încercăm să o înțelegem?

2. APROFUNDEAZĂ!

Recomandare: Scena judecății din Geneza 3 ne dezvăluie un Dumnezeu care îl trage la răspundere pe om pentru faptele sale, dar și un Dumnezeu plin de îndurare și dispus să mântuiască.

Comentariu biblic

Răscumpărătorul nostru îndurător

(Recitiți în cadrul grupei Geneza 3:7-21.)

În Geneza 3 este prezentată căderea omului în păcat și este dată prima făgăduință a Evangheliei. Adam și Eva au mâncat din fructul oprit și au observat că sunt goi. Atunci și-au cusut șorturi din frunze de smochin ca să-și acopere goliciunea. Apoi au auzit glasul lui Dumnezeu care umbla prin grădină. Cuvântul din versetul 8, tradus prin „glasul”, poate însemna *glas, voce*, sau poate avea sensul general de *sunet*. Adam și Eva și-au dat seama că El venea spre ei, datorită acestui sunet care se apropia. De ce nu a ales Dumnezeu să apară brusc lângă ei?

Faptul că Dumnezeu conduce apoi o „judecată de cercetare”, ne arată că El a venit într-adevăr ca să îi tragă la răspundere pentru că au mâncat din fructul oprit. Însă faptul că Se lasă auzit de om înainte de a i Se arăta, ne arată că El nu a venit doar ca să-l judece și să-l pedepsească. Dacă pedepsirea ar fi fost singura Sa preocupare, atunci ar fi putut să li se arate celor doi în mod brusc, iar aceștia, cu siguranță, ar fi căzut la pământ și ar fi murit de frică. Dimpotrivă, El a condus judecata pentru a-i ajuta să simtă nevoia după un Mântuitor. Dumnezeu preferă să-i transforme pe păcătoși, nu să-i distrugă.

Astfel, El S-a apropiat ușor de ei și le-a pus întrebări, subliniind faptul că nu îi minșise. Rostirea sentințelor a fost precedată de această cercetare, din dorința de a le reaprinde încrederea în El și în Cuvântul Său. Și a funcționat! Mai mult, le-a făcut haine din piele de animal în locul șorturilor din frunze de smochin. Dar de unde a luat El pielea de animal?

Pielea de animal provine de la animale moarte. Atunci de unde aceste animale moarte? Se pare că aceasta a fost prima ocazie în care au fost aduse jertfe pentru păcat. Concluzia aceasta este confirmată și de faptul că, mai târziu, Abel a știut cum trebuia adusă jertfa. Astfel, chiar în ziua în care Adam și Eva au păcătuit, în locul lor a murit un animal de jertfă, plătind pedeapsa pentru păcatul lor, cu scopul ca ei să poată reintra într-o părtășie strânsă cu Dumnezeu și să ducă o viață nouă, de ascultare.

- 6. Ce afirmație se face în Galateni 3:13? Meditează la implicațiile impresionante ale acestui text, ținând cont de divinitatea Domnului Hristos. Ce ne spune aceasta despre dispoziția lui Dumnezeu de a ne mântui? De asemenea, ce ne spune aceasta despre situația tragică în care se află cei care nu acceptă calea de scăpare oferită de Domnul Hristos?**
-
-
-

Când a luat asupra Sa vina păcatelor noastre și când a murit, despărțit fiind de Dumnezeu, Domnul Isus a împlinit făgăduința rostită la început în Grădina Edenului, potrivit căreia Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Jertfa Sa a făcut posibilă împăcarea lui Dumnezeu cu familia omenească și, în final, va face posibilă eradicarea răului din univers (Evrei 2:14; Apocalipsa 20:14).

- 7. Ținând cont de ceea ce se afirmă în Galateni 3:13, citește Matei 27:46. Ce ne spun cuvintele Domnului Isus despre suferința pe care a îndurat-o pe cruce?**
-
-
-

Pe cruce, Hristos a acceptat să poarte blestemul păcatului în locul nostru. Acest lucru a produs o modificare în poziția Sa înaintea Tatălui. Când era adus pe altar, mielul de jertfă devenea un înlocuitor al păcătosului. Tot la fel, când a fost înălțat pe cruce, statutul Domnului Hristos înaintea Tatălui s-a schimbat. Întrucât nu mai avea acces la prezența lui Dumnezeu, El a simțit blestemul apărut ca urmare a păcatului nostru. Cu alte cuvinte, Acela care a fost una cu Tatăl din veșnicie a cunoscut pe cruce despărțirea de Tatăl prin „despărțirea de puterile divine”, cum notează Ellen White (*Manuscrisul* 93, 1899). Este dificil să înțelegem ce s-a întâmplat cu exactitate, dar cunoaștem suficient de mult pentru a ne da seama ce preț uriaș a fost plătit pentru răscumpărarea noastră.

Înseamnă aceasta că Dumnezeu este însetat de sânge, că ne impune să îndeplinim niște ritualuri crude pentru a-L îmbuna? Modul în care S-a apropiat de Adam și Eva după ce ei au păcătuit infirmă o astfel de concluzie. Mai mult, făgăduința din Geneza 3:15 spune că El îl va înfrânge pe înșelător și că va răscumpăra omenirea. De aceea jertfa ne îndreaptă atenția spre un adevăr mai mare: iertarea nu este obținută prin ocolirea dreptății. Din contră, ea devine posibilă pentru că Dumnezeu alege să plătească El Însuși prețul împlinirii dreptății. Pedepsa trebuia adusă la îndeplinire, altminteri Legea Sa nu ar mai fi avut rost. Așadar, pielea animalelor jertfite nu ne vorbește despre un Dumnezeu însetat de sânge, ci despre un Dumnezeu îndurător, care alege de bunăvoie să plătească El Însuși prețul împlinirii dreptății pentru ca noi să putem renunța la răzvrătire și să ne întoarcem sub conducerea Sa, fără să fie nevoie să fim pedepsiți. Pe scurt, apropierea Sa blândă de păcătos, făgăduința Sa de a zdrobi capul șarpelui și stabilirea serviciului jertfelor arată că El dorește să ne readucă într-o relație bună cu El. Obiectivul judecății din Geneza 3 a fost răscumpărarea și deschiderea inimii omului, deschiderea inimii lui Adam și a Evei față de Planul de Mântuire.

De discutat: Pentru ca noi să fim iertați, Fiul lui Dumnezeu a luat de bunăvoie asupra Sa pedeapsa care ni se cuvenea nouă, împlinind astfel cerințele dreptății și oferindu-ne posibilitatea de a ne bucura de refacerea relației cu Dumnezeu. Ce înseamnă pentru tine să ierți pe cineva care ți-a greșit? Ce ești dispus să jertfești? Cât din prețul iertării ești dispus să acoperi tu?

3. APLICĂ!

Recomandare: Prin istoria creațiunii și prin istoria căderii în păcat este descoperit un Dumnezeu îndurător, care dorește binele cel mai înalt pentru ființele pe care le-a creat. Fiind creați după chipul Său, fiecare dintre noi suntem chemați să reflectăm caracterul Său în relația cu semenii noștri.

Întrebări pentru meditație

Ce ne spune modul în care Dumnezeu i-a abordat pe oameni după ce au păcătuit (Geneza 3:7-15) despre modul cum trebuie să procedăm noi cu cei greșiți, conform cu Matei 18:15-20?

Evanghelia, vestea cea bună, are în centru moartea Domnului Isus ca înlocuitor al nostru. El a luat păcatele noastre asupra Sa și a primit pedeapsa care era a noastră. După cum am văzut, moartea Sa în locul nostru, ca purtător al păcatelor lumii, este legată indisolubil de creațiune. El a venit să distrugă moartea, acest fenomen străin de creația divină. Dacă Dumnezeu ar fi ales să creeze oamenii prin evoluție, am putea considera că moartea nu este o deviere de la normal sau un dușman, ci, din contră, o parte a planului Său inițial. Ar însemna că ea a jucat un rol important în metoda aleasă de Dumnezeu pentru a ne crea. Dar, întrucât lucrurile nu stau deloc așa, creștinii nu pot accepta evoluționismul teist ca explicație viabilă a istoriei creațiunii.

Relatarea creațiunii din Geneza are o contribuție crucială la înțelegerea morții Domnului Hristos pentru noi, dar mai importantă este contribuția pe care o are la înțelegerea unui alt aspect al Planului de Mântuire: lucrarea pe care o realizează Dumnezeu în noi, pe măsură ce devenim părtași la sfințenia Sa – El ne transformă, creează oameni noi.

8. Ce legătură există între următoarele făgăduințe și calitatea lui Dumnezeu de Creator (așa cum ne este ea descoperită în Geneza 1 și 2)? Psalmii 51:10; Ezechiel 36:26,27; Coloseni 3:10 și 2 Corinteni 5:17.

Numai Dumnezeu poate zidi o inimă curată, poate plămădi o inimă nouă. Noi nu avem această capacitate. Singurul lucru pe care îl putem face este să ne bazuim pe puterea Creatorului care a întocmit lumea și care i-a creat pe primii noștri părinți. David și-a recunoscut nevoia după o inimă curată și I-a cerut lui Dumnezeu să rezolve această problemă „zidind”, creând în el o inimă nouă.

Omul care este în Hristos este o făptură nouă. Vechiul mod de gândire este înlăturat și înlocuit cu o gândire nouă. Noi primim această gândire nouă pentru a face fapte bune, potrivit cu voința lui Dumnezeu. Este vorba aici despre un proces supranatural de creare, adus la îndeplinire prin puterea Duhului Sfânt. Când privim la puterea creatoare pe care Dumnezeu a manifestat-o la facerea lumii, căpătăm convingerea că El are puterea de a ne schimba viața și de a ne readuce în relație cu El.

Ai cunoscut din experiență personală ce înseamnă să fii o făptură nouă în Hristos? Ce înseamnă în mod practic să fii o făptură nouă zi de zi? Ce anume se schimbă în viața celui care a cunoscut această experiență?

Compară scopul pentru care Dumnezeu i-a tras la răspundere pe Adam și Eva cu scopul urmărit de procedura arătată în Matei 18:15-20. Ce asemănări și ce deosebiri observi?

Când este necesar să tragem la răspundere pe cineva? Cum putem reflecta cel mai bine exemplul pe care ni l-a dat Dumnezeu în Geneza 3:8-15?

Cum ar fi fost afectată capacitatea lui Dumnezeu de a conduce dacă ar fi rostit acuzația și sentința, fără o judecată? Prin ce se deosebește amnistia (act al puterii de stat care anulează răspunderea penală pentru o infracțiune comisă) de iertare? (Indiciu: Este satisfăcută dreptatea? Cum?)

4. ILUSTREAZĂ!

Evangelhia din Geneza 3 ne vorbește despre felul minunat în care Dumnezeu împacă dreptatea (El îl trage la răspundere pe om pentru păcat) cu mila (plătește pedeapsa păcatului în locul celor care au păcătuit – Adam și Eva).

Întrebări aplicative

Cum putem menține echilibrul dintre dreptate și milă în relațiile cu semenii?

Cum putem evita să-i dăm celui care ne-a greșit impresia că, odată iertat, poate continua comportamentul greșit, deoarece îl vom ierta la nesfârșit și nu îl vom trage la răspundere pentru faptele sale?

Ce putem face pentru a nu fi prea rigizi și lipsiți de înțelegere și milă?

„«Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pe vecie» (Deuteronomul 29:29). El n-a descoperit niciodată oamenilor modul exact în care a adus la îndeplinire lucrarea creațiunii. Înțelepciunea omenească nu poate pătrunde tainele Celui Preaînalt. Puterea Sa creatoare este tot atât de nepătrunsă ca și existența Sa.» (*Patriarhi și profeți*, pag. 113)

„În întinericul acela dens era ascunsă prezența lui Dumnezeu. El face din întineric acoperământul Său și Își ascunde slava de ochii oamenilor. Dumnezeu și îngerii Săi sfinți se aflau în jurul crucii. Tatăl era cu Fiul Său. Cu toate acestea, prezența Sa nu era descoperită. Dacă slava Sa ar fi străfulgerat din nor, orice ființă omenească ce ar fi privit scena ar fi fost nimicită. Și, în clipa aceea îngrozitoare, Domnul Hristos nu putea fi mângâiat de prezența Tatălui. El a călcat singur în teasc și, dintre cei ce se găseau acolo, nimeni n-a fost cu El.» (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 753, 754)

Întrebări pentru discuție

1. Ce relație există între Evanghelie și raportul biblic al creațiunii? Ce aspecte amintite în Geneza 1-3 sunt fundamentale pentru Evanghelie? Din ce puncte de vedere se bazează Evangheliile, care redau viața Domnului Isus, pe veridicitatea istorică a Genezei? Am putea vorbi despre întruparea Domnului Isus dacă Adam și Eva nu ar fi existat?
2. Potrivit Bibliei, lumea noastră a fost creată prin procese supranaturale care nu sunt accesibile științei și care pot fi descoperite numai prin revelație specială. Așadar nu trebuie să ne surprindă faptul că între Biblie și știință există tensiuni. De ce nu trebuie să ne așteptăm ca știința să explice tot ce a făcut Dumnezeu?
3. Ce relație există între Evanghelie, creațiune și judecată, potrivit cu Apocalipsa 14:6,7?
4. Criticii creștinismului afirmă adeseori că Domnul Isus știa dinainte de a muri că va reveni la viață. Prin urmare, se întrebă ei: De ce a făcut atâta caz de moartea Sa, în condițiile în care știa că e vorba doar de o moarte temporară? Cum ne ajută Matei 27:4 și pasajul de mai sus din *Hristos, Lumina lumii*, să răspundem la această întrebare?